

vrouw zich hadden laten doopen, hoewel zij van het zelfde geloof waren als hij. Jan Hendriks, »zeer getortureert zijnde,» verklaarde dat hij anderhalf jaar geleden te Rotterdam in den Houttuin en Styntgen, dat zij voor vijf of zes jaar te Utrecht was gedoopt. Bovendien deelde zij mede, dat het om hun geloofsgenooten niet in moeilijkheden te brengen, onder hen een vaste gewoonte was, zoo min mogelijk navraag te doen naar elkanders naam en herkomst.

Na afloop der scherpe examinatie besloten Schepenen, dat de dag waarop over de gevangenen vonnis zou gewezen worden, afhankelijk zou worden gesteld van de komst van den scherprechter.

Toen echter den 14den Maart door den Baljuw Gerardt van der Merseche op het vellen van een vonnis werd aangedrongen en de scherprechter dus in Rotterdam schijnt te zijn geweest, waren twee der Schepenen weer uitstedig en weigerden de anderen niettegenstaande des Baljuws protest aan diens eisch te voldoen.

Den 26sten Maart waren de Heeren eindelijk bij elkander. Volgens gewoonte werd den gevangenen voorlezing gedaan van hun bekentenissen en moesten zij de juistheid daarvan »ter puye voor het Stadhuis» openlijk bevestigen.

Twee dagen later werd het vonnis gewezen. Men vindt het verkort bij van Braght (1) aldus:

SENTENTIE.

Op den 28. Martij, 1558. Stilo coj.

»Naer beschreven Rechten achtereenvolgende de Keyserlijke Majesteyts Placcaten, by confirmatie van de Konincklijke Majest. die deselve in hare Poincten ende Articulen sulcks onderhouden wil hebben, ende deursien

---

(1) a. w. II, bl. 193.